

L'escoltisme ha donat fins ara molts exemples de persones que han volgut servir la societat des de diverses opcions polítiques

La dignitat de fer política

SEU
EDUARD VALLORY I SUBIRÀ

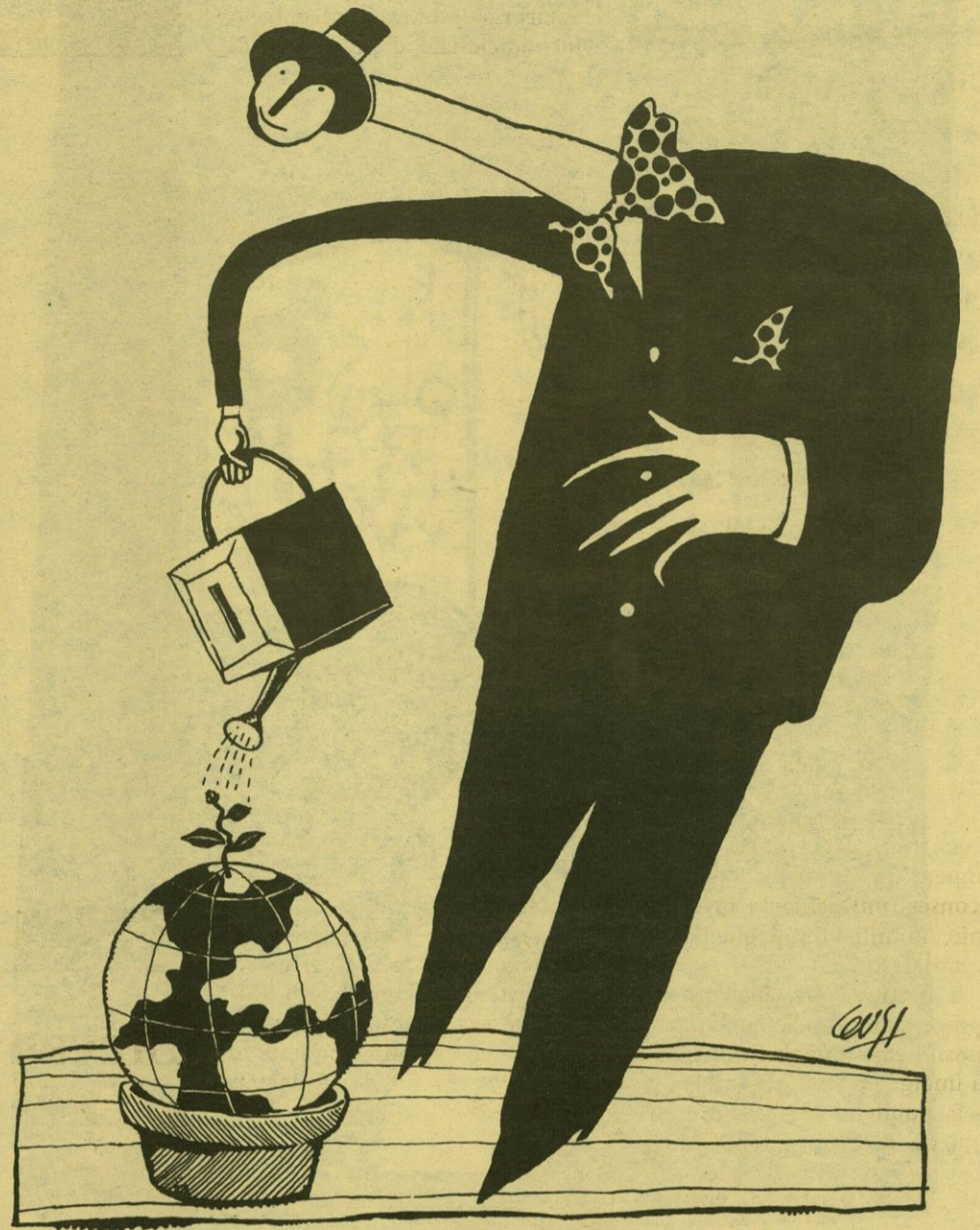
Sempre s'ha dit que l'escoltisme ha estat una escola de quadres. No és pas una casualitat, si tenim en compte que un dels eixos essencials de l'escoltisme és el compromís de servei a la col·lectivitat. Per nosaltres, els escoltes, l'expressió *treballar per un món millor* s'omple de sentit segons els nostres objectius educatius. I que el resultat final sigui que gent sortida de l'escoltisme hagi entès el seu compromís amb la col·lectivitat de maneres tan diferents com presidir una ONG, assumir una regidoria o prendre el rept de ésser diputat, conseller o ministre només ratifica la pluralitat ideològica que s'hi viu.

Però avui, atenent-nos a l'àmbit polític, aquell referent d'escoltes que esdevingueren regidors, batlles i diputats després de la nit del franquisme ha quedat sols en això: referent. I és que el prestigi que la tasca política tingué anys enrere ha anat caient fins a límits patètics. La crítica fàcil generalitzada –i sense alternativa– cap al món polític és un exercici que, sense cap mena de vergonya, ja qualsevol s'atreveix a fer. En el marc actual, on els mitjans de comunicació han destapat –a vegades fent un gran servei, però a vegades també buscant cada cop més la notícia-espectacle– casos d'irregularitats polítiques, s'ha arribat a una gran acceptació ciutadana, sense complexos, de desqualificar sistemàticament i en conjunt la classe política.

Avui els joves no tenen il·lusió per la política, i encara menys per *fer política*, és a dir, per ser-ne actors. Si la política ha d'ésser l'art de fer possible la utopia, alguna cosa falla quan a gran part de la joventut li provoca al·lèrgia només sentir el seu nom. En el món associatiu, per exemple, l'entrada de les jugades de partits en les dinàmiques de relació entre entitats –l'anomenat *politiqueig*– ha provocat un desencant en gent que pretenia treballar en projectes oberts a tothom. D'altra banda, dins dels

mateixos partits s'està tendint més a l'obediència al líder carismàtic que al debat participatiu, a la lluita pel poder personal que a la il·lusió de desenvolupar un projecte de societat i de país, i a la acrítica i l'adhesió incondicional que a la pluralitat ideològica, deficiències que fan que la gent que es dedica a la política hagin de gaudir, més que de capacitat ideològica, de capacitat maniobradora. I la proliferació als partits –i sobretot a les seves respectives branques juvenils– del *carrerisme* polític, d'aquells qui pretenen viure *de* la política més que no pas *per a* la política, acaba de decorar aquest trist panorama.

Però a la desqualificació genèrica de la política segueix una segona part: la despreocupació (el *tots són iguals*, i *ja s'ho faran*), actitud que pot dur, per passivitat, a l'exercici despòtic del poder. I amb tot, la crítica fàcil i sense alternatives a la política és, senzillament, una dimissió de responsabilitats, cal deixar-ho ben clar. Exercir la crítica és un exercici necessari en una societat que es vulgui democràtica. Karl Popper demanava que no s'intentessin amagar els errors sinó que, a la inversa, s'aprenqués a acceptar-los fins i tot quan ens els assenyalen els altres. Una crítica constructiva ben emesa i també ben rebuda, doncs, pot ajudar a millorar la tasca política. Però la crítica negativa, molts cops la dels tòpics, les acusacions simples i la desqualificació sistemàtica, aquella en què el diàleg i la complementarietat són substituïts per l'insult i per la pretensió de posseir la veritat, si no presenta alternativa, esdevé mancada de rigor i de seriositat, no reconeix els errors i acaba prioritant el desgast a la millora i, encara pitjor, acaba donant una imatge al ciutadà que els polítics són aquells qui sempre es tiren els plats pel cap. Ja fa massa temps que el *tot s'hi val* sembla haver esdevingut lema de la constant confrontació electoral en què s'ha convertit el món de la política, i si els partits no són capaços de dur a terme la seva acció política

GUSI BEJER

sense que estigui obsessivament al servei de buscar rendiments electorals serà difícil de presentar l'acció política com a mitjà de servei; i continuarà essent vista com una manera de viure *de* la política, més que no pas de viure *per a* la política.

Pel que fa a l'honestedat, certa crítica fàcil ens duu a exigir absurdament o fariseïcament als representants populars més integrat que aquella que ens exigim a nosaltres mateixos. Però malgrat que, com en tota tasca, s'ha d'exigir honradesa, els polítics no són apòstols de l'honradesa ni guies espirituals; han de ser persones il·lusionades i amb vocació de servei social. Això no sempre és així i ara que s'apropen unes

eleccions municipals s'ha de recordar que en molts Ajuntaments de municipis petits és difícil trobar gent que vulgui fer de batlle o de regidor, per la feina que comporta i, en contrapartida, el cert desprestigi a què es veu sotmès l'exercici del càrrec.

Però situant-nos en el més pur pragmatisme, cal dir ben fort que el país necessita una acció política forta, digna i eficaç. Necessita l'acció cívica, és cert, i cal tenir ben en compte el paper de la societat civil i no oblidar com n'és d'essencial. Però cal també una acció política en una línia similar. Per arribar a això cal reivindicar l'exercici de l'acció política, el *fer política*, no només com a vàlid, sinó també i sobretot com a necessari i digne, i per fer-ho caldrà recordar que encara hi ha moltes coses que impedeixen presentar el treball en l'àmbit polític com a quelcom atractiu, i també caldrà esmenar-les. Però la política ha de recuperar el seu paper de servei a la col·lectivitat, i aquesta l'ha de tornar a tenir en consideració. S'ha de redignificar l'acció política per enfrontar-se a la comoditat de la dimissió de responsabilitats.

Un dels principis fonamentals de la meua associació, Escoltes Catalans, és la laïcitat, entesa com a actitud d'acceptació de la diversitat sense discriminacions prèvies, de compartir el dret a la llibertat, de no imposar creences. Per tal de possibilitar que aquest i els altres valors que transmetem amb la nostra tasca educativa serveixin també de base en un àmbit tan important com és l'acció política, cal d'una vegada per totes, i amb més força que mai en un moment com el present, reivindicar que l'exercici d'aquesta no només és necessari sinó que, a més, és del tot digne.

• EDUARD VALLORY I SUBIRÀ. DELEGAT DE RELACIONS
INTER-ASSOCIACIONS D'ESCOLTES CATALANS

No fa gaires dies vaig llegir en un diari gironí un article que em va preocupar sobre la catalanitat o no de determinades opcions polítiques. Aquest és un missatge que, dissortadament, la coalició que governa utilitza com a argument poderós per guanyar l'alcaldia de Barcelona. Aquest és un plantejament erroni. S'és més català o més catalana per ser d'un determinat partit o formació política? El pedigrí de la catalanitat qui l'atorga? Només unes determinades actuacions o una determinada ideologia? Si hi ha hagut alguna característica que ha permès o va permetre en el seu moment una plena identitat –al marge d'ideologies– dels partits polítics catalans –a excepció del PP que com a força política a Catalunya existeix des de fa relativament poc i, a més a més, és la que es desmarca clarament d'aquest sentit de *catalanitat* entesa com a pertànyer a una nació diferent– és que en cadascun d'ells hi perviu un nucli important de militants, homes i dones que creuen en el dret

Catalanitat

MONTSERRAT MINOBIS

a l'autodeterminació, en el concepte global de Països Catalans (que pocs gosen ressuscitar) i, per descomptat, en la pertinença a una nació amb llengua i cultura pròpies. L'article en qüestió afirmava que en les eleccions municipals de Barcelona s'hi posa en joc el model del país, "la capitalitat d'una nació que en cap text legal no està reconeguda com a tal i que malda perquè li sigui reconegut el rang diferenciador de nacionalitat dins l'Estat de les autonomies regionals". No cal entrar en la discussió de si és bo o dolent per al país que la coalició governant s'instal·li a les dues bandes de la plaça de

Sant Jaume, perquè això cau pel seu propi pes. És que ara s'és més català o catalana que mai? O és que ara –perquè no es reconeix així– els pactes CiU-PSOE, fan necessari deixar de banda una política que pel que fa a aquests i altres aspectes concrets i sobre el grau de catalanitat, ha estat tèbia i *light*? Servituds polítiques, les tenen tots els partits sense excepció. Cal deixar de banda el *jo sóc, tu ets*, per plantejar qüestions importants que poden fer de Barcelona i de la resta de ciutats i pobles de Catalunya l'eix vertebrador d'un país desenvolupat, modern, solidari i culte.